

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ ΦΡΙΚΗΣ ΚΑΙ ΤΡΟΜΟΥ

ΜΠΑΛΑΟΟ

ΤΟΥ ΓΚΑΣΤΟΝ ΛΕΡΟΥ

(Συνέχεια
ἐκ τοῦ προηγουμένου)

— Καί τί σκέφθηκες ; Κ' ἐγὼ πού νόμιζα πὸς κοιμώσουν, ἤσυχα !... Γιά πές μου : ὕστερ' ἀπ' ὅσα εἶδες κ' ἀκουσες, τί φαντάστηκες ; ρώτησε ἡ νέα ἀρκετά ταραγμένη.

— Ὅτι μ' ἐφυλάγατε, αὐτὸ εἶν' ὄλο ! εἶπε ὁ Πατρίκιος ψευδόμενος. Μὰ τί κάνατε μὲ τὴ σκόλα ;

— Ἄκουσε, Πατρίκιε... Εἶχ' ἀκούσει κ' ἐγὼ βογγητά... καὶ καθαρά—καθαρά εἶχα διακρίνει τὴν ἀπομίμηση τῆς φωνῆς τῆς Ζωῆς. Τότε, πῆγα νὰ ξυπνήσω τὴν Γερτροῦδη γιὰ νὰ κατεβούμε μαζί. Ἀπὸ χτῆς τὸ βράδυ εἶχα πάρει τὸ ρεβόλβερ τοῦ μπαμπά καὶ τὸ εἶχα μαζί μου, ἔτοιμη γιὰ ὅλα... Στὴν αὐλή, ἡ Γερτροῦδη κ' ἐγὼ ἤρραμε τὴ Ζωή. Δὲ μπορῶ νὰ σοῦ πῶ τί ἐντύπωση μοῦ ἔκαμε, ὅταν τὴν εἶδα μπροστά μου, ἀφοῦ εἶχα ἀκούσει τὴ φωνὴ τῆς νὰ προσφέρει τὴ φράση πού ἀκούστηκε τὴ νύχτα τοῦ ἐγκλήματος... Μά, ἀλήθεια, γιὰ πές μου, εἶδες καὶ σὺ τὴ Ζωὴ μαζί μου ; Ἄκουσες καὶ σὺ τὴ φωνὴ τῆς ; Ἄν εἶν' ἔτσι, τότε τί ἐφαντάστηκες, ὅταν εἶδες τὴ Ζωὴ κοντά μου ;

— Δὲν ξέρω... Παρακολουθοῦσα τίς κινήσεις σας, χωρὶς νὰ καταλαβαίνω τί θέλατε νὰ κάνετε...

— Ἔ, λοιπόν : φαντάσου, ὅτι, ἐνῶ βρισκόμαστε στὴν αὐλή, τὰ βογγητά ἐξακολουθοῦσαν, χωρὶς νὰ μποροῦμε νὰ καταλάβουμε ἀπὸ πού ἔρχονται... Καὶ ἐξακολουθοῦσε ἡ ἀπομίμηση τῆς φωνῆς τῆς Ζωῆς, ἐνῶ ἡ Ζωὴ ἦτανε κοντά μου !...

— Μὰ τί ἔκανε ἡ Ζωὴ στὴν αὐλή ;

— Εἶχε γυρίσει πολὺ ἀργά στο σπίτι της. Τ' ἀδέλφια της δὲ θέλανε νὰ τῆς ἀνοίξουν καὶ πηδώντας ἀπὸ τὰ γάζελλα, ἤρθε στὸν πύργο, μὲ τὴν ιδέα νὰ κοιμηθῆ στὸ κελλᾶρι μας. Ἔτσι τὴν συναντήσαμε μὲ τὴν Γερτροῦδη. Ἀκούγοντας τὰ βογγητά νόησαν νὰ πηλᾶ ἀπὸ τὸ παράθυρο, πήραμε τὴ σκόλα ἀπὸ τὸ κελλᾶρι καὶ ἀνέβηκα μὲ τὸ ρεβόλβερ στὸ χέρι.

— Δὲν εἶδα τὸ ρεβόλβερ... Σὲ εἶδα μόνον ὅταν κατέβαινες... Ἦσουν πολὺ ὄχρῃ !

— Ναί. Ποτέ δὲν ὑπέφερα τόσο πολὺ ! Εἶχα ἀπόφαση νὰ σκοτώσω ἐκεῖνον πού θαύρασα στὴ στιγμή, ὅποιος κ' ἂν ἦτανε. Ναί ! θὰ τὸν ἐσκότωνα, ὅπως σκοτῶνε κανεὶς ἓνα ἀκάθαρτο ζῶο, ἢ ἐν' ἄρμιον στὸ δάσος... Καὶ ὅποιος ἐαναλάβει τὸ παιχνίδι, δὲν θὰ τὸν λυπηθῶ, ἂν μοῦ πέση στὸ χέρι !... Τὸ λέω δυνατά, γιὰ νὰ τὸ ξέρη !

— Νομίζεις πὸς κάποιος ἔβγαλε αὐτὰ τὰ βογγητά κοντά στο παράθυρό μου, γιὰ νὰ μὲ κἀνῃ νὰ φύγω ;

— Ναί, εἶμαι πεπεισμένη γι' αὐτό. Χωρὶς ἄλλο ἤθελε νὰ σὲ ἀναγάξῃ νὰ φύγης, κἀνοντάς σε νὰ πιεστέρης, ὅτι ἡ Ζωὴ σου διέτρεχε κίνδυνον.

— Καὶ εἶσαι βεβαία, ὅτι δὲν κινδυνεύω ; Δὲν εἶναι προτιμώτερο νὰ φύγω ;

Ἐκαὶν ἔδιστασε μιὰ στιγμή ὕστερα εἶπε :

— Ἄκουσε, Πατρίκιε : ἐπειδὴ τὰ εἶδες καὶ τ' ἀκουσες ὅλα... καλύτερα νὰ φύγης... Ἄν δὲν μοῦ μιλοῦσες ἐσὺ γι' αὐτό, θὰ στάλεγα ἐγὼ...

— Δὲν εἶδες κανένα στὴ στέγη ;

— Κανένα.

— Τί πιστεύεις τότε ;...

— Φαντάζομαι πὸς ἦταν ὁ Ἡλίας. Ἐξέρεις ὅτι αὐτοὶ οἱ ἄθλιοι ἀρέσκονται σὲ μερικά πράγματα πού μοιάζουν μὲ ἐγκλήματα καὶ πού πραγματικῶς εἶναι ἐγκλήματα, ἀφοῦ προξενοῦν τέτοιον τρόμο !

— Πές μου : ἡ Ζωὴ ἀπάντησε στὴν ἐρώτηση πού τῆς ἔκανε χτῆς ;

— Τῆς ἔκαμα τόσες πολλὰς !...

— Σχετικῶς μὲ τὸν ἀδελφὸ τῆς τὸν Ἀλμίνιο, ξέρει τίποτε θετικό γιὰ τὸ θάνατο τοῦ Μπλοντέλ ;

— Ὅρισμένως τὰ ξέρει ὅλα !... Μόνον πού φυλάγεται. Δὲν εἶναι βεβαία κακιά, ἀλλὰ τρέμει τοὺς ἀδελφούς της... Σήμερα τὸ πρωὶ ὅμως τὴν ἐπίεσα καὶ ἀπὸ τὰ ἀποσιωπητικὰ της, ἀπὸ τὰ μισολογὰ της, τὰ ἐκατάλαβα ὅλα...

— Μά, τέλος πάντων, τί σοῦ εἶπε ;

— Ὡ ! Διάφορα πράγματα. Παραδείγματος χάριν, ὅτι τ' ἀδέλφια της δὲν λογαριάζουν πιά κανένα, ὅταν πρόκειται γιὰ πολιτικά.

— Τότε ὁ Μπλοντέλ εἶναι ὄμμα τῆς πολιτικῆς ;

— Μά μόνον σὺ ἀμφιβάλλεις γιὰ τὸ ζήτημ' αὐτό ! Ναί... Οἱ

τρεις ἀδελφοὶ ἔκαμαν ὅλα τὰ κακὰ ! Ἐδολοφόνησαν τὸν Μπλοντέλ, ὅσοι ἐδολοφόνησαν τὸ Λομπρέ καὶ τὸν Καμῆς.

— Ἄ ! Ἀποδίδεις στοὺς Βωτρῆν τὰ δύο προηγουμένα ἐγκλήματα ; Γιατί αὐτό ;

— Γιὰ τὰ πολιτικὰ πάντοτε !

— Θεέ μου τί τόπος !...

— Σὲ βεβαίῳ, ὅτι δὲν θὰ εἶχα ἡσυχία, ἂν δὲν ἤξερα ὅτι οἱ Βωτρῆν εἶναι οἱ κακοποιοί... Ἐγὼ ἄντε ἡ Μαγδαληνή. Δὲ μοῦ μένει πιά ἀμφιβολία. Ἡ Ζωὴ ἄλλως τε μοῦ ἐμπιστεύθηκε καὶ γιὰ ἄλλο. Ὅτι ἡ περίφημη φράση «τὸ σπίτι τῶν ἀνθρώπων» βρίζεται πάντα στὸ στόμα τοῦ Ἡλίου. Αὐτὸς συνειθίζει νὰ λέη : «Προτιμῶ νὰ κοιμῶμαι ἔξω στὸ ὑπαίθρο παρά στὸ σπίτι τῶν ἀνθρώπων».

— Αὐτό, ταιριάζει βέβαια μὲ τὴ φράση : «Λυπηθῆτε τὰ σπίτια τῶν ἀνθρώπων», παραδέχτηκε ὁ Πατρίκιος. Ἀλλὰ σχετικῶς μὲ τὸν ἕνο τοῦ ὑπαίθρου, ὑπάρχει κάποιος σπίτι σας πού τοῦ ἀρέσει νὰ κοιμᾶται ἔξω : ὁ Νοέλ.

— Ἄ ! Σοῦ τόπε αὐτὸ ὁ μπαμπᾶς ;

— Ναί... Καὶ σήμερα εἶναι ἔξω φρεωνῶν μὲ τὸ Νοέλ, γιὰτί ἀπόψε δὲν κοιμήθηκε στὸ κρεβάτι του.

— Ἄδεια θὰ τὸν δεῖρη. Ὁ Νοέλ δὲν πλάγιασε, γιὰτί ἐγὼ τὸν παρακάλεσα νὰ σὲ προσέχη. Πέρασε τὴ νύχτα του γιγυρίζοντας ἔξω ἀπὸ τὸν πύργο, γιὰ νὰ μπορέσης νὰ κοιμηθῆς ἡσυχᾶ.

— Σὰς εἶδα καὶ τοὺς δύο στὴ δεικτροστοιχία, ἐξιολογήθηκε ὁ Πατρίκιος.

— Γιατί δὲ μοῦ τόπες ἀμέσως ;... Πατρίκιε... Πές μου, τί σκέφτηκες γιὰ μένα !

— Δὲν ξέρω... Δὲν ξέρω... Συγχώρησέ με, Μαγδαληνή. Ἐνόμισα πὸς ἦταν ὁ Ἀλμίνιος, ὅταν σὲ εἶδα μὲ τὸ Νοέλ, τὴν ὥρα πού σουβφιγγε τὸ χέρι καὶ στεκόταν κοντά σου σὰν σκύλος πιστός.

— Εἶνε συνήθεια τῆς πατρίδας του νὰ σφιγγουν ἔτσι τὸ χέρι.

Μιλώντας ἐκτύπησε τὸ νέο στά ματία.

Ἐδίστασε λίγες στιγμὲς καὶ ὕστερα χαϊδεύοντας μὲ τὰ δύο τῆς χέρια τὸ κεφάλι τοῦ Πατρίκιου, ρώτησε :

— Μ' ἀγαπᾶς, Πατρίκιε ;... Πές μου, μ' ἀγαπᾶς ;

Καὶ ἐπειδὴ ὁ Πατρίκιος ἔβλαψε ἀπὸ εὐτυχία, γιὰτί ποτέ δὲν τὴν εἶχε δῆ τόσο τρυφερῶς, ἡ Μαγδαληνή ἐξακολούθησε :

— Ναί, Πατρίκιε τὸ ξέρω πὸς μ' ἀγαπᾶς. Ἔχε λοιπὸν ἐμπιστοσύνη σὲ μένα !... Ἐλα, φίλησέ με !...

Ἐπιληθῆκαν πρώτη φορὰ μὲ τὴν θεομότητα ἐκεῖνη τῶν ἀραβωνιασμένων πού βρίζονται στὶς παραμονές τοῦ γάμου του.

Ἐξαφνα ἡ Μαγδαληνή ἔβγαλε μὲ τρυφερὴ κραυγὴ καὶ κρατώντας πάντα σφιχτὰ μὲς στὰ χέρια τῆς τὸ κεφάλι τοῦ Πατρίκιου, ἐφώνησε :

— Μὴ γυρνᾶς τὸ κεφάλι !... Μὴ κντᾶς !... Μὴ κντᾶς !...

Μιλῶντα, κίτταξε τὸ νέο στά ματία...

Ἐλεγε γίνετο πελιδνὴ καὶ στά ματία τῆς εἶδε ὁ Πατρίκιος νὰ περᾶν σὰν ἀστραπὴ ὁ τρόμος τῆς τρέλλας.

Αὐτὸ βῆσταξε μιὰ στιγμὴ. Ἀμέσως ὕστερα τὸ χροῖμα ξαναγύρισε στὰ μάγουλά της, ἀνέπνευσε δυνατὰ, καὶ ἀφήνοντας τὸ κεφάλι τοῦ ἀραβωνιαστικοῦ τῆς, ἔβαλε τὰ χέρια στὸ στήθος τῆς, σὰν νὰ ἤθελε νὰ συγκρατήσῃ τοὺς χτύπους τῆς καρδιάς τῆς.

Ὁ Πατρίκιος εἶχε παγώσει ἀπὸ τὸ φόβο του κ' ἔμεινε ἀκίνητος περιμένοντας κάποια καταστροφή.

Πρὶν προφτάσῃ νὰ συνέλθῃ ἀπὸ τὴν ταραχὴ του, ἡ Μαγδαληνὴ ἄρχισε νὰ τὸν τραβᾶ.

— Ἐλα, ἔλα ! Καὶ νὰ μὴν ξαναπατήσης ἐδῶ χωρὶς ἐμένα. Πάντα εἶν' ἐπικινδυνὸ νὰ χώνεται κανεὶς μὲς στὸ δάσος, διὰν δὲν τὸ ξέρη καλά !

Ἐκείνος τὴν ἀκολουθοῦσε στὸ τρελλό τῆς τρέξιμο καὶ ἂν δὲν τὸν κρατοῦσε ἡ Μαγδαληνὴ, πολλὰς φορὰς θάπεφτε.

Πότε—πότε ἡ νέα ἐγύριζε καὶ τὴν ἔβλεπε νὰ ρίχνῃ πίσω τῆς φοβερὰς ματιές,

τέτοιες ματιές ποτέ δε θά φαναζόταν ότι θάν τις έβλεπε σε μια γυναίκα...

Δε στάθηκαν να πάρουν αναπνοή, παρά στην άκρη του δάσους. Σε μια στιγμή ο Πατριός διέκρινε, κοντά σ' ένα θάμνο, τη φυσιογνωμία του 'Αλμπίνου.

Δεν είχε ανάγκη να πληροφορηθή τη Μαγδαληνή, γιατί ο Βοτρέν με ήρεμη φωνή είχε τη συνηθισμένη του φράση :

- "Όρα καλή, δεσποινίς Μαγδαληνή !
- Εύχαριστώ, κόρη 'Ηλία ! αποκριθής ή κόρη.
- Γιατί άπληγτες σ' αυτό τον άθλιο ; τη ρώτησε ο Πατριός τρέμοντας από θυμό.

- "Όταν μιλάει, του άπαντώ, όταν μου δίνει το χέρι του δίνω σ' έρω το δικό μου. Κάνω ό,τι μπορώ, για να μην προσβάλω τη φιλοτιμία του... Πρέπει να ξέρω κανείς να μεταχειρίζεται τους Βοτρέν..." Έρχομαι τόσο ταχτικά στο δάσος και ανεπισημάνω ή διαβάζω.

- Κατάρα ! έφώναξε ο Πατριός έξω φρενών.

Έδειχνε των έσπρωξε μες στον κήπο, προσπαθώντας να τον καθήσυχαι.

- "Έλα ! Τώρα και δεν έπιχεις λόγος να φοβάσαι.
- Ο Πατριός περπατώντας βλέποντάς την τόσο ήσυχη.
- Θά μου πης, της είπε, τι συνέβη πρό όλίγου ; Τι είδες ;
- "Α ! Πατριός... τί σκέπτεσαι για μένα ; ... Είδα ένα φειδί... μά όχι τί.

- "Ψέματα λέ, Μαγδαληνή !... Έδειχνε δεν του άπληγτες, και έτρεξε προς την έπαυλη, αφήνοντάς τον μόνο. 'Υστερ' από λίγες σαιγμές κατέβηκε από τον πύργο μαζί με τον πατέρα της.

- Πατριός, έκανε ο Κοριολός, με τρεμουλιαστή από τη συγκίνηση φωνή, πρέπει να μιλά άφηρησ... Πρέπει να φύγης, παιδί μου!...

Ναι, θάει. 'Ο τόπος αυτός δε με σηκώνει. Πρέπει όμως πρώτα να ιδώ τον άναγκιστή.

Ο Κοριολός τον έζωτάζε καλά και ύστερα είπε :

- "Όπως θέλεις, Πατριός : Πρόσεξε όμως να μην σε κρατή τη πολύ έδω !..."

Ο Πατριός δεν καταλάβαινε τίποτα. Ήταν μόνον στενοχωρημένος γιατί ή Μαγδαληνή έβλαψε πάλι.

Ο Κοριολός όμως έγύρισε προς την κόρη του και της είπε :

- "Έμπρός, πάμε ! αλλιώς δεν θά πάψης τά κλάματα.

Η Μαγδαληνή έτρεξε να φύγη, μά ο πατέρας της την έφρασε, την ταβήξε σχεδόν διά της βίας και την πήγε προς το μέρος του δειτροζήπου.

Γιατί πήγαιναν στο δειτροζήπου ;... Ή στάσι τους ήταν άζατανήτη.

Ο Κοριολός φαινόταν τόσο έξωραγισμένος, όποτε ο Πατριός φοβήθηκε μήπως ο θείος του κακομεταχειρισθή τη Μαγδαληνή.

Στη σκέψη αυτή έδυσε τη ψυχραιμία του και ώρισσε προς το δειτροζήπου από άλλο μονοπάτι.

Όταν έφτασε έβλε είδε το θείο του και την εξαδέλφη του να φιλονεικούν με τη Ζωή.

Ο Κοριολός ένοιωσε απότομα το άγριοκόριτσο και το διετάσσα να έξηγηθή μπροστά του. Μά ή Ζωή έστρεψε με το στόμα σφιγμένο, με τη φανερή πρόθεση ν' άντισταθή σ' αυτές τις πιέσεις.

- Σε διατάσσω να μιλήτης μπροστά στο μπαμπά ! έφώναξε ή Μαγδαληνή άσχημά.

Τότε το κορίτσι έπληρε την άπόφαση και χαμηλώνοντας τη φωνή είπε :

- Θαρθώ στο Παρίσι μαζί σας !
- Μίλησε πρώτα. Τι έχεις να πης στη Μαγδαληνή ;
- Η Ζωή σπουσιες το πρόσωπό της με το μανίλι της και είπε :
- Νά... ήθελα νάν της πώ ότι ο 'Ηλίας έκανε όλη εκείνη τη φασαρία άποψε στη σκεπή... Μά θάρθω στο Παρίσι... Το ύποσέθηκα.

Ο Κοριολός έσκούπισε το μέτωπό του, άνέπνευσε ξαλαφρώνοντας και χαϊδεύοντας το μάγουλο του κοριτσιού επανέλαβε :

- "Υποσχέθηκες !
- Ο θυμός του έπεσε άμέσως και γύρισε πάλι στον πύργο αφήνοντας μόνα τους τά δυό κορίτσια.

Η Μαγδαληνή τράβηξε τη Ζωή στο δωμάτιό της.

Ο Πατριός προμαχμένος περισσότερο από κάθε άλλη φορά έπήγε να κλειστή στο δικό του.

Το κοουδούνι του γειμάτος που χτύπησε άκριβώς το μεσημέρι τον έφερε στην τραπεζορία, όπου ήρεσ τη Μαγδαληνή και το θείο του έντελώς ή τυχούς.

- Η Ζωή γελούσε στην κουζίνα με τη Γερτρούδη.
- Ο Νοέλ είχε γυρίσει...

ΚΕΦΑΛΑΙΟ Ζ'.

ΣΤΑ ΚΕΡΑΜΙΔΙΑ

Είχε σερβίρει τά φρούτα ή Γερτρούδη, όταν έφεραν ένα σημείωμα από τον κώρο 'Ερμάν ντε Μαρεντέν. 'Ο Πατριός έκαιετο επειγόντως στον «Χρυσό 'Ηλιο».

(Ακολουθεί)

ΙΔΙΟΤΡΟΠΙΕΣ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΩΝ

ΠΑΡΑΞΕΝΕΣ ΔΙΑΘΗΚΕΣ !

Η πανηγυρική κηδεία ενός νομοδιδασκάλου. Με βιβλία με τραγούδια και λουλούδια. Η μεταφορά του νεκρού ενός άρχοντος με το κάρρο της κόπρου. Η διαθήκη ενός θυμακτού του 'Ορατίου. Η άνταπόδωσις ενός φιλοδωρηματός. Γενικός κληρονομός ένα ψάρι κλπ. κλπ.

Ο περίφημος νομοδιδάκαλος της Μάντονας Λουδοβίκος Καροσίους πεθαίνοντας άφισε μια έξαιρετικά περίεργη διαθήκη. Μ' αυτής έδήλωνε ότι άπεκλήρισε μόν όσους συγγενείς ή φίλους του θά... Έβλασαν κατά την διάρκεια της κηδείας του, άντιθέτως δε καθιστούσε γενικό τον κληρονομό έκεινον που θά... γελούσε περισσότερο από τους άλλους ! Μ' άλλον άποθον της διαθήκης, άληθώς να διακοσμήσουν πένθημα την έκκλησία και το σπίτι του, κατά την ήμέρα της κηδείας του, ζητούσε δε όπως ή πένθιμος τελετή διαξαλή ως εξής : Το σπίτι του και ή εκκλησία να είναι άνθοσπαρμένα, άντι δε να χτυπούν λυπητερά οι καρδιές, να προσκλήθουν όλοι οι «βιολιτζήδες» της πόλεως και νά... παίζουν ευθυμικός σκοπούς ! Ζητούσε άκόμη να συνοδεύεται ή νεκρική πομπή από πνήτη μοναχούς οι όποιοι να παίζουν χαριόματα τραγούδια μέχρι της ώρας της ταφής. Έπίσης ζητούσε όπως οι νεκροθάφται φορούν σούχα... πρόσωπα, ή δε νεκρική του κάσα να εινε σκεπασμένη ή ένα πολυχορμο και φαναχτερό ύφρασμα, άκόμη δε οι νέοι και οι κοπέλλες που θάκοινουδοσαν την κηδεία του να φορούν στο κεφάλι τους λουλουδινα στεφάνια και τέλος, να μη παρενοχλείται στην πρωτοφανή αυτή νεκρική πομπή κανένας παπάς, ή τουλάχιστον, όποιος άπό α' αυτούς ήθελε να πάη νά... βγάλή τά μαύρα του όσκα και να φορέση σούχα άνοιχτού χρώματος, για να μη χαλάση την... ευθυμία της τελετής.

Οι έκτελείται της διαθήκης ήσαν έντεταμένοι να έποπιτεύουν όπως να τηρηθούν όλοι αυτοί οι έξωφρενικοί όροι !...

Ο Κάρολος Μπρόντ, άρχων του Φαΐβ, ο όποιος πέθανε στα 1532, ώριζε διά της διαθήκης του, όπως το πτώμα του μη μεταφερθή στο νεκροταφείο με την συνηθισμένη νεκροφόρα, άλλα με το κάρρο το όποιο χρησιμοποιε για να μεταφέρεται ή... κόπρος στους άγρους του !...

Ένας άγγλος σοφός, ο κ. Ουίντρεθριν από το Νέκσιγτον, ένθετος λάτρης του λατινου ποιητού 'Ορατίου, ώριζε διά της διαθήκης του, ή τελετή της κηδείας του να γίνη ως εξής :

Το φέρετρό του, να μη το συνοδεύουν παρά μόνον έξη πιστοί του φίλοι. Κι' άφρό το τοποθετήσουν μέσα στον τάφο, να ρογατούν να άπαγγείλουν την τελευταία στροφή της 2ης ώδης του δεύτερου βιβλίου του λατινου ποιητού. Κατόπιν, να τοποθετήσουν στα χέρια του νεκρού δύο βιβλία : μια πολιτελή έκδοση του 'Ορατίου και μια μελέτη περί 'Ορατίου από τον κριτικό Μπέντλεϊ. Και τέλος, μετά τη τελετή αυτή, να επιστρέψουν στο σπίτι του, όπου, άφρό άπαγγείλουν έν χορμό την 3ην ώδην του Α' βιβλίου του 'Ορατίου, να το ριζούν στο... φαγοπότι ως το πρωί.

Και, καθώς διηγείται ο ιστορικός Γ. Πενό, οι φίλοι του παράξενου άγγλου «'Ορατιομανός», ακολουθούσαν κατά γράμμα τις όδηγίες...

Ο βαθύπλουτος άκαδημαϊκός Γκρόσλεϋ, φημιζόμενος για το πνεύμα του και την κρίση του, κατέστησε γενικό κληρονομό του το τρίτο παιδί μιας άνεμιάς του, για το λόγο ότι το παιδί αυτό, όταν ήταν άκόμη σκεδόν μωρό... του είχε προσφέρει με προθυμία ένα άπιδι, το όποιο του είχεν δώσει οι γονείς του για να προγεννητή !...

Ο κόμης ντε Λά Μιραντόλ, που πέθανε στα 1825, άφισε όλη την περιουσία του, διά διαθήκης, σ' ένα... ψάρι το όποιο έτρεφε στα Ιχθυοτροφεία του από είκοσαετίας !

Ένας άμερικανός βαμβακέμπορος ο όποιος άπέθανε πρό όλίγων έτών, άφισε την εξής έξωφρενική διαθήκη :

«...Έπιθυμώ άφ' ενός να άνταποδώσω στο σχολλί μου, Ράτσας Νέας Γης, την μεγάλην ύπηρεσία που μου προσέφερε μια μέρα κατά την όποια μου έσωσε τη ζωή, και άφ' έτερου θέλω να έξασφαλίσω άνετη ζωή στην πιστή μου οικονομό, όρίζω την έν λόγω κληρονομό μου τροφόν, κηδεμόνα και... μητέρα του σχολλιού μου !. Οι κληρονομό μου συνελπός εινε ύποχρωμένος να καταβάλλουν στην οικονομό μου ένα ήμερησίον εισόδημα, υπό τους κάτωθι όρους :

Το εισόδημα αυτό θά καταβάλλεται έν όσαφ ξη το σχολλί μου, και ούτε δευτερόλεπτον επιπλέον.

Το πρώτον έτος μετά τον θάνατό μου, ή οικονομός μου θά λαμβάνη 25 φρ. ήμερησίως.Το δεύτερον έτος, 50 φρ. και το τρίτον έτος, 75 φράγκα. Κατά τόν τελευταίο μίνα της ζωής του σχολλιού μου,θά λαμβάνη 625 φρ. την ήμέρα ! Την ήμέρα του θανάτου του θά λαμβάνη 1250 φρ. για κάθε ώρα : Και, τέλος, την τελευταία ώρα πρό του θανάτου του, θά λάβη 1875 φράγκα κατά λεπτό και 2500 φράγκα κατά δευτερόλεπτο του τελευταίου, πριν από το ξεψύχισμά του, λεπτού !»

